

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 15Csp/55/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4322202423
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mariana Pondelová
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2024:4322202423.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

21 15Csp/55/2022
A.:B.:C.:XXXX:XXXXXXXXXX.X
15Csp/55/2022-202
IČS: XXXXXXXXXXXX

file_0.png

file_1.wmf

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Levice, sudkyňou Mgr. Marianou Pondelovou, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpený spoločnosťou: Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta: JUDr. Marek Baraník, proti žalovanému: D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX, XXX XX F., o zaplatenie 752,35 Eur s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

21 15Csp/55/2022
A.:B.:C.:XXXX:XXXXXXXXXX.X
15Csp/55/2022-202
IČS: XXXXXXXXXXXX

r o z h o d o l :

I. Konanie z a s t a v u j e v časti istiny v sume 36,00 Eur.

II. Žalovaný j e p o v i n n ý z a p l a t i ť žalobcovi sumu 621,59 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne:

- zo sumy 335,20 Eur, počítaný od 16.07.2020 do zaplatenia

- zo sumy 286,39 Eur, počítaný od 16.08.2020 do zaplataenia, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Vo zvyšku žalobu z a m i e t a.

IV. Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 65,24 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

23 15Csp/55/2022
A.:B.:C.:XXXX:XXXXXXXXXX.X
15Csp/55/2022-202
IČS: XXXXXXXXXXX

O d ô v o d n e n i e

1. Okresnému súdu Levice (ďalej len „okresný súd“, alebo „súd“) bola elektronicky dňa 15.06.2022 doručená žaloba pôvodného žalobcu – BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann, 1, Paríž, Francúzska republika, konajúca prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, IČO: 47258713, so sídlom Karadžičova 2, Bratislava - Staré Mesto (ďalej len „pôvodný žalobca“ alebo „pôvodný veriteľ“), ktorou sa od žalovaného domáhal plnenia v sume 752,35 Eur spolu s úrokmi z dlžnej úverovej istiny vo výške 18 % ročne zo sumy 363,01 Eur od 03.10.2019 do zaplataenia, zo sumy 301,38 Eur od 03.10.2019 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 391,38 Eur od 03.10.2019 do zaplataenia, zo sumy 324,97 Eur od 03.10.2019 do zaplataenia. Pôvodný žalobca si uplatnil aj nárok na náhradu trov konania. Takto uplatnený nárok odvodzoval z dvoch spotrebiteľských zmlúv uzatvorených medzi pôvodným žalobcom a žalovaným dňa 30.11.2018 (ďalej len „zmluva č. 1“ alebo „úverová zmluva č. 1“) a dňa 13.12.2018 (ďalej len „zmluva č. 2“ alebo „úverová zmluva č. 2“).

2. O žalobe rozhodol okresný súd platobným rozkazom č. k. 15 Csp/55/2022-58 zo dňa 29.06.2022 (ďalej len „platobný rozkaz“), ktorým žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Platobný rozkaz nebolo možné doručiť žalovanému do vlastných rúk, súd preto uznesením č. k. 15Csp/55/2022 – 83 zo dňa 28.12.2022 platobný rozkaz zrušil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.01.2023.

3. Pôvodný žalobca v žalobe uviedol, že medzi ním a žalovaným bola uzatvorená zmluva o úvere č. 1 podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Obsahom zmluvy č. 1 bol záväzok pôvodného žalobcu poskytnúť žalovanému viazaný spotrebiteľský úver v sume 419,00 Eur na financovanie kúpy spotrebného tovaru u predajcu uvedeného na úverovej zmluve a súčasne záväzok žalovaného vrátiť poskytnutý úver spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami a to formou 20 mesačných splátok v sume 24,40 Eur, t.j. spolu 488,00 Eur.

3.1. Pôvodný žalobca poukázal na bod 1.4. úverovej zmluvy, podľa ktorého žalovaný súhlasil s tým, aby žalobca poukázal peňažné prostriedky z úveru predajcovi, ktorý žalovanému predal tovar opísaný v základných podmienkach úverovej zmluvy. Na základe tohto súhlasu pôvodný žalobca poskytol žalovanému úver tak, že dňa 17.12.2018 uhradil požadované peňažné prostriedky na účet predajcu, čo potvrdzuje výpis z úverového účtu žalovaného, ktorý bol predložený ako príloha.

3.2. Ďalej pôvodný žalobca poukázal aj na bod 2.1. časti 3 úverovej zmluvy, podľa ktorého sa žalovaný zaviazal riadne a včas splácať poskytnutý úver, a to formou dohodnutých pravidelných mesačných splátok, ak sa s bankou nedohodol inak. Banka mala splátku použiť na úhradu splatných záväzkov klienta. Pri výpočte úrokov z úveru vychádzala banka z roku s 365 dňami (v prípade prestupného roku s 366 dňami) a zo skutočného počtu dní.

3.3. Pôvodný žalobca ďalej uviedol, že žalovaný svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnil. Napriek zmluvne dohodnutým splátkam poskytnutého úveru žalovaný uhradil pôvodnému žalobcovi do dňa podania žaloby len časť dlžnej sumy - 74,00 Eur, čo vyplýva aj z výpisu z úverového účtu žalovaného, ktorý pôvodný žalobca predložil v prílohe. Na predžalobné výzvy žalovaný nereagoval.

3.4. V žalobe pôvodný žalobca poukázal aj na bod 3.1. časti 3 úverovej zmluvy č. 1 podľa ktorého v prípade, ak klient nespláca poskytnutý úver riadne a včas, ak klient poskytol banke nepravdivé údaje, ak bolo na majetok klienta alebo manžela/manželku klienta začaté exekučné konanie, ak klient riadne a včas nespláca svoje ďalšie záväzky voči banke alebo iným veriteľom, je banka oprávnená: a) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t.j. požadovať splatenie úveru vrátane príslušných úrokov a poplatkov v lehote a s účinnosťou, ktorú banka určí v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, b) odstúpiť od úverovej zmluvy s okamžitou platnosťou, c) vypovedať úverovú zmluvu; výpovedná doba je dva mesiace a začína plynúť v 1. deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola klientovi výpoveď zaslaná, d) pozastaviť ďalšie čerpanie úveru.

3.5. V žalobe bolo poukázané aj na bod 6 časti 3 úverovej zmluvy č. 1, podľa ktorého banka doručuje všetku korešpondenciu a oznamy klientovi poštou (obyčajná alebo doporučená listová zásielka alebo zásielka do vlastných rúk), elektronickými komunikačnými médiami (e-mail, fax, sms alebo iné elektronické médium) alebo prostredníctvom kuriéra. Banka môže poskytnúť alebo sprístupniť klientovi informácie týkajúce sa jeho úveru alebo zasielať oznamy i prostredníctvom klientskej zóny. Klientská zóna je zabezpečená webová stránka banky, do ktorej klient získava prístup po zadaní požadovanej identifikácie. Za riadne doručovanie korešpondencie klientovi sa považuje doručenie korešpondencie dlžníkovi alebo spoludlžníkovi.

3.6. Tým, že žalovaný neplnil dohodnuté splátky, došlo zo strany pôvodného žalobcu k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru dňa 02.10.2019, čím sa stal dlh žalovaného podľa pôvodného žalobcu, splatný v celom rozsahu.

3.7. Pôvodný žalobca odkázal aj na bod 3.2. časti 3. úverovej zmluvy č. 1, podľa ktorého je banka oprávnená v prípade porušenia povinnosti splácať poskytnutý úver riadne a včas, požadovať od klienta zaplatenie úrokov z omeškania v zákonom stanovenej výške odo dňa nasledujúceho po dni, kedy došlo k omeškaniu klienta so splácaním úveru a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a klient je povinný úroky z omeškania a náklady spojené s uplatnením pohľadávky zaplatiť. Banka je oprávnená od klienta požadovať náhradu škody, ktorá banke vznikla v súvislosti s porušením povinnosti klienta.

3.8. V žalobe bol odcitovaný aj bod 3.4. časti 3. úverovej zmluvy č. 1, podľa ktorého ku dňu účinnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru alebo odstúpenia od úverovej zmluvy alebo výpovede úverovej zmluvy je splatný celý dlh klienta voči banke. Nesplatená istina úveru je až do dňa jej úplného splatenia úročená podľa úrokovej sadzby dohodnutej v úverovej zmluve, t.j. klient je povinný zaplatiť úroky od doby poskytnutia úveru do vrátenia peňažných prostriedkov v celom rozsahu.

3.9. Čo sa týka zmluvy č. 1 tak pôvodný žalobca ešte uviedol, že žalovaný má voči žalobcovi ku dňu podania žaloby neuhradené záväzky po lehote splatnosti v celkovej sume 409,38 Eur (363,01 Eur z titulu zvyšku dlžnej úverovej istiny; 28,37 Eur z titulu dlžných úrokov z úveru; 18,00 Eur z titulu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky) s tým, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi aj úroky z dlžnej úverovej istiny vo výške 18,00 % ročne zo sumy 363,01 Eur od 03.10.2019 až do zaplatenia a úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 391,38 Eur od 03.10.2019 až do zaplatenia. Tu pôvodný žalobca uviedol, že si neuplatňuje úroky z omeškania zo sumy nákladov spojených s uplatnením pohľadávky.

3.10. Ako doklad bol predložený výpis z úverového účtu žalovaného, na preukázanie dátumov splatnosti a výšky predpísaných splátok, ako aj všetkých pohybov na úverovom účte žalovaného, t. j. kedy a v akej výške poskytol žalobca žalovanému peňažné prostriedky a zároveň kedy a v akej výške žalovaný splácal poskytnutý úver.

4. Vo vzťahu k zmluve č. 2 pôvodný žalobca v žalobe uviedol, že medzi ním a žalovaným bola uzatvorená zmluva o úvere č. 2 tiež podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Obsahom

úverovej zmluvy č. 2 bol záväzok pôvodného žalobcu poskytnúť žalovanému viazaný spotrebiteľský úver v sume 384,00 Eur na financovanie kúpy spotrebného tovaru u predajcu uvedeného na úverovej zmluve a súčasne záväzok žalovaného vrátiť poskytnutý úver spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami a to formou 20 mesačných splátok v sume 20,27 Eur, t.j. spolu 405,40 Eur so splatnosťou prvej splátky 15.01.2019.

4.1. Pôvodný žalobca aj v tejto časti poukázal na bod 1.4. zmluvy č. 2, na základe ktorého bol so súhlasom žalovaného poskytnutý úver tak, že dňa 17.12.2018 uhradil požadované peňažné prostriedky na účet predajcu, čo potvrdzuje výpis z úverového účtu žalovaného, ktorý bol predložený ako príloha.

4.2. Ďalej pôvodný žalobca poukázal aj na body 2.1., 3.1.,3.2.,3.4., ako aj 3.6., ktoré boli v žalobe opäť citované a sú v rovnakom znení, ako sú uvedené v predchádzajúcich bodoch rozsudku vo vzťahu k odôvodneniu nároku vyplývajúceho zo zmluvy č. 1.

4.3. Pôvodný žalobca ďalej uviedol, že žalovaný svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnil. Napriek zmluvne dohodnutým splátkam poskytnutého úveru žalovaný uhradil pôvodnému žalobcovi do dňa podania žaloby len časť dlžnej sumy - 61,61 Eur, čo vyplýva aj z výpisu z úverového účtu žalovaného, ktorý pôvodný žalobca predložil v prílohe. Na predžalobné výzvy žalovaný nereagoval.

4.4. Tým, že žalovaný neplnil dohodnuté splátky, došlo zo strany pôvodného žalobcu k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (zmluva č. 2) tiež dňa 02.10.2019, čím sa stal dlh žalovaného, podľa pôvodného žalobcu, splatný v celom rozsahu.

4.5. V tejto časti – zmluva č. 2, pôvodný žalobca ešte uviedol, že žalovaný má voči nemu ku dňu podania žaloby neuhradené záväzky po lehote splatnosti v celkovej sume 342,97 Eur (301,38 Eur z titulu zvyšku dlžnej úverovej istiny; 23,59 Eur z titulu dlžných úrokov z úveru; 18,00 Eur z titulu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky) s tým, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi aj úroky z dlžnej úverovej istiny vo výške 18,00 % ročne zo sumy 301,38 Eur od 03.10.2019 až do zaplatenia a úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 324,97 Eur od 03.10.2019 až do zaplatenia. Aj v prípade nároku vyplývajúceho zo zmluvy č. 2 pôvodný žalobca uviedol, že si neuplatňuje úroky z omeškania zo sumy nákladov spojených s uplatnením pohľadávky.

4.6. Ako doklad bol predložený výpis z úverového účtu žalovaného, na preukázanie dátumov splatnosti a výšky predpísaných splátok, ako aj všetkých pohybov na úverovom účte žalovaného, t. j. kedy a v akej výške poskytol žalobca žalovanému peňažné prostriedky a zároveň kedy a v akej výške žalovaný splácal poskytnutý úver.

5. S poukazom na dôvody uvedené v žalobe, sa pôvodný žalobca domáhal od žalovaného plnenia tak, ako je uvedené v odseku č. 1 tohto rozsudku.

6. V priebehu konania bol súdu doručený návrh na zmenu strany sporu s odkazom na zmluvu o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi pôvodným žalobcom a žalobcom označeným v záhlaví tohto rozsudku. O tomto návrhu súd rozhodol uznesením č. k. 15Csp/55/2022 -136 zo dňa 18.08.2023 tak, že tomuto návrhu vyhovel. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.09.2023.

7. Národná banka Slovenska (ďalej len „NBS“) na výzvu súdu, vo vzťahu ku kontrolnému prepočtu hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“) uviedla, že pri kontrolnom prepočte RPMN postupovala v súlade s § 19 a prílohou č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmlúv, pričom boli zohľadnené výlučne údaje uvedené v zmluvách. Po prepočte dospela k hodnote 20,68 % s tým, že bolo zároveň poukázané aj na to, že RPMN tak, ako je uvedená v zmluve č. 1 – 19,53 % je vypočítaná pre časové intervaly v trvaní presne jeden mesiac, vrátane prvého časového intervalu od načerpania úveru po prvú splátku. V zmluve č. 1 je ale prvý časový interval (od 30.11.2018 do 15.12.2018) kratší ako 1 mesiac. Zároveň bolo poukázané aj na to, že pre dĺžku intervalov a RPMN platí, že čím je prvý časový interval kratší (pri ostatných nezmenených parametroch úveru), tým je RPMN vyššia. Prepočet vo vzťahu k zmluve č. 2 zo strany NBS vykonaný nebol (čl. 150-152), aj keď súd požadoval o prepočet RPMN pri oboch zmluvách.

8. Na výzvu súdu nový právny zástupca vo vzťahu k skúmaniu bonity žalovaného (po citácii príslušných § - ových znení) uviedol, že metodiku výpočtu limitu ukazovateľa schopnosti splácať (ďalej ako „DSTI“) stanovilo opatrenie 10/2017 v § 2 ods. 1, kde je stanovený aj nasledovný vzorec:

$DSTI = \frac{\text{výdavky (V)}}{\text{príjem (P)} - \text{náklady na zabezpečenie základných životných potrieb (N)}}$

V = výška existujúcich záväzkov a výška splátky poskytnutého úveru

P = čistý príjem spotrebiteľa

N = náklady na zabezpečenie základných životných potrieb.

8.1. V tomto konkrétnom prípade (zmluva č. 1) žalobca predložil výstupy z interných aplikácií pôvodného veriteľa, ktoré mu boli z jeho strany poskytnuté za účelom preukázania riadneho overenia schopnosti splácať poskytnutý úver. Ďalej právny zástupca žalobcu uviedol, že overovanie schopnosti splácať úver prebieha vo väčšine prípadov v automatickom režime, pričom údaje potrebné na posúdenie žiadosti o úver sú napríklad z úverového registra alebo Sociálnej poisťovne získavané vo forme dát, ktoré v čitateľnej podobe zobrazujú len interné aplikácie postupcu (pôvodný žalobca). Z tohto dôvodu boli preto tieto údaje pretavené do predloženého výstupu, ktorý obsahuje údaje zhromaždené z príslušných registrov aj z otázok položených žiadateľovi o úver, ktoré boli použité pri posudzovaní bonity.

8.2. Čo sa týka výdavkov na peňažné záväzky spotrebiteľa, tu právny zástupca žalobcu dal súdu osobitne do pozornosti, že pri výdavkoch znižujúcich príjem spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. d) ZoSU sa vychádza výlučne z úverových peňažných záväzkov. Žalobca poukázal aj na priloženú odpoveď Národnej banky Slovenska zo dňa 14.03.2024 vo veci NBS-000-096-061, ktorá má potvrdzovať tento názor a z ktorého bolo citované: „Túto kategóriu výdavkov spotrebiteľa tvoria predovšetkým záväzky z úverových vzťahov, prípadne z nadväzujúcich záväzkov z finančných služieb (napr. poistenie schopnosti splácať úver dojednané spolu s úverom) a nie je možné ich rozširovať o výdavky spotrebiteľa, ktoré vstupujú do vzorca v paušalizovanom vyjadrení v predchádzajúcej kategórii nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa.“

8.2.1. Sumu peňažných záväzkov spotrebiteľa mal pôvodný veriteľ overiť nezávislým dopytom do úverového registra, z ktorého veriteľ zistil, že spotrebiteľ mal jeden úverový peňažný záväzok v sume 1.000,00 Eur s mesačnou splátkou 50,00 Eur. Suma splátky novo poskytovaného úveru bola stanovená na 24,00 Eur. Výdavky na peňažné záväzky spotrebiteľa teda boli podľa právneho zástupcu žalobcu len v sume 74,00 Eur.

8.2.2. Pri príjme žalovaného mal pôvodný žalobca vychádzať zo sumy 600,00 Eur, ktorý deklaroval sám žalovaný, ako jeho príjem dosahovaný u zamestnávateľa JOB IMPULSE od 2018. Tento príjem mal byť overený nezávislým dopytom do Sociálnej poisťovne zo dňa 30.11.2018, pri ktorom dopyte bol pozitívny výsledok. Pôvodný žalobca preto počítal práve s príjmom žalovaného v sume 600,00 Eur.

8.3. Čo sa týka výšky nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa, tak pri tejto položke bral pôvodný žalobca do úvahy životné minimum spotrebiteľa v celkovej sume 205,00 Eur, keďže spotrebiteľ neuviedol žiadne vyživované dieťa. Do úvahy boli zobrať aj paušálne výdavky, ktoré v zmysle opatrenia NBS spolu so životným minimom reprezentujú obvyklé mesačné výdavky spotrebiteľov na stravu, bývanie, ošatenie a pod.. Tie boli vypočítané ako rozdiel medzi celkovou sumou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa, životným minimom osoby, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť zvýšený o 20 % - teda 79,00 Eur $((600 \text{ Eur} - 209 \text{ Eur}) * 20\%)$. Žalobca opätovne poukázal na priloženú odpoveď Národnej banky Slovenska zo dňa 14.03.2024 vo veci NBS-000-096-061 podľa ktorej: „výdavky na bývanie, dopravu, telefón, internet a ostatné výdavky na domácnosť považujeme za súčasť kategórie „náklady na zabezpečenie základných životných potrieb“. Do vzorca budú vstupovať iba paušalizované výdavky na základné životné potreby, najmä bežné výdavky spotrebiteľa napr. za daný mesiac. Ďalej žalobca poukázal aj na to, že Národná banka Slovenska na základe uvedeného uzatvorila - vychádzajúc z ustanovení zákona č 129/2010 Z.z. a Opatrenia NBS, ďalej aj zo svojich znalostí a praktických skúseností z dohľadu nad finančným trhom, že na dodržanie odbornej starostlivosti pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa nevyžaduje skúmanie skutočných bežných výdavkov spotrebiteľa (napr. náklady na bývanie, telefón, internet a výdavky na domácnosť). Na účely posudzovania, či bude spotrebiteľ schopný splácať úver postačuje, ak náklady na zabezpečenie nevyhnutných podmienok na uspokojovanie základných životných potrieb spotrebiteľa budú za podmienok opatrenia NBS zohľadňovať zákonom stanovené vo

výške sumy životného minima, zvýšenej o 40 % rozdielu medzi celkovou výškou príjmu spotrebiteľa a životným minimom“ (čl. 165 -167).

8.3.1. Celková výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa bola potom v sume 284,00 Eur, ktorá je vyššia ako deklarované výdavky na nájomné a preto pôvodný veriteľ bral do úvahy práve sumu paušálnych výdavkov.

8.3.2. Výpočet DSTI bol realizovaný nasledovne:

$$\text{DSTI} = (74 \text{ Eur}) / (600 \text{ Eur} - 284 \text{ Eur})$$
$$\text{DSTI} = 0,23$$

X.X.X.X. Žalobca poukázal na to, že hodnota DSTI neprekročila hodnotu 1, a preto bola schopnosť splácať poskytnutý úver č. 1 posúdená v súlade s Opatrením a ZoSU. Pre vylúčenie pochybností právny zástupca žalobcu uviedol, že údaj CELKOVE_SPLATKY_KALK predstavuje maximálnu sumu možnej splátky pri overenom príjme. Údaj DSTI predstavuje DSTI pri deklarovanom príjme a maximálnej splátke.

9. Čo sa týka posúdenia schopnosti splácať úveru č. 42775699520003 (zmluva č. 2), tak v rámci výdavkovej časti, ako tomu bolo aj pri zmluve č. 1, pôvodný veriteľ mal túto overiť nezávislým dopytom do úverového registra, z ktorého zistil, že spotrebiteľ mal jeden úverový peňažný záväzok v sume 1.000,00 Eur s mesačnou splátkou 50,00 Eur. Zároveň veriteľ disponoval informáciou o úverovom vzťahu, ktorý ku dňu vykonania dopytu nebol zobrazovaný v úverovom registri, s mesačnou splátkou 24,00 Eur, pričom suma splátky novo poskytovaného úveru bola stanovená na 20,00 Eur. Výdavky na peňažné záväzky spotrebiteľa podľa právneho zástupcu žalobcu mali byť v sume 94,00 Eur.

9.1. Celková výška čistých príjmov spotrebiteľa - rovnaká ako pri zmluve č. 1 - 600,00 Eur, pričom aj v tomto prípade deklarováný príjem zo strany spotrebiteľa mal byť overený nezávislým dopytom do Sociálnej poisťovne dňa 13.12.2018 s pozitívnym výsledkom, z ktorého dôvodu bolo preto počítané s mesačným čistým príjmom práve v sume 600,00 Eur.

9.2. V rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa bral pôvodný žalobca do úvahy životné minimum spotrebiteľa v celkovej sume 205,00 Eur, keďže spotrebiteľ neuviedol žiadne vyživované dieťa. Pôvodný žalobca bral do úvahy paušálne výdavky, ktoré v zmysle opatrenia NBS spolu so životným minimom reprezentujú obvyklé mesačné výdavky spotrebiteľov na stravu, bývanie, ošatenie a pod.. Tie boli vypočítané ako rozdiel medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa, životným minimom osoby, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť zvýšený o 20 % - teda 79,00 Eur $((600,00 \text{ Eur} - 209,00 \text{ Eur}) * 20\%)$. Celková výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa bola potom podľa žalobcu v sume 284,00 Eur, ktorá je vyššia ako deklarované výdavky na nájomné, preto pôvodný veriteľ bral do úvahy sumu paušálnych výdavkov.

9.3. Výpočet DSTI bol teda realizovaný nasledovne:

$$\text{DSTI} = (94,00 \text{ Eur}) / (600,00 \text{ Eur} - 284,00 \text{ Eur})$$
$$\text{DSTI} = 0,30$$

9.3.1 Hodnota DSTI neprekročila hodnotu 1, a preto bola schopnosť splácať poskytnutý úver č. 2 posúdená v súlade s Opatrením a ZoSU.

10. V závere podania pristúpil právny zástupca žalobcu k čiastočnému späťvzatiu žaloby v časti pokút (v žalobe označené ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky), a to 2 x 18,00 Eur. (čl. 153-161 a aj 162- 163).

11. Žalovanému bola žaloba s prílohami, poučením ako aj uznesením č.k. 15 CSp/55/2022 – 85 zo dňa 28.12.2022 (výzva na vyjadrenie sa) doručená do vlastných rúk dňa 05.01.2023 (doručenka na č. I. 89). Žalovaný sa k žalobe žiadnym spôsobom nevyjadril.

12. V danom prípade sa jedná o spor, ktorého hodnota bez príslušenstva neprevyšuje 1.000 eur, pričom sa zároveň jedná aj o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, z ktorého dôvodu okresný súd postupom podľa ustanovenia § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 297 písm. b) CSP vyhlásil dňa 17. 04. 2024 v danej veci rozsudok bez nariadenia pojednávania. Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku bolo uverejnené na úradnej tabuli a na webovej stránke okresného súdu dňa 26. 03. 2024 (čl. 144).

13. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s nasledovnými listinnými dokladmi:

čl. 1-9 žaloba, čl. 18 – 21 zmluva o spotrebiteľskom úvere a zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydanie kreditnej karty a rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb zo dňa 30.11.2018, čl. 22 – 23 spracovanie osobných údajov a informácií tvoriacich bankové tajomstvo a zistenie a zaznamenanie požiadaviek a potrieb klienta, čl. 22 p. v. – fotokópia občianskeho preukazu žalovaného, čl. 24 – rozdelenie splátok pre zmluvu č. 1, čl. 24 p. v. - prehľad splátok a úhrad, čl. 25 – oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 02.10.2019, čl. 25 p.v. – 26 – doručka o prevzatí zásielky žalovaným, čl. 27 - 30 - zmluva o spotrebiteľskom úvere a zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydanie kreditnej karty a rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb zo dňa 13.12.2018, čl. 31 – 32 - spracovanie osobných údajov a informácií tvoriacich bankové tajomstvo a zistenie a zaznamenanie požiadaviek a potrieb klienta, čl. 32 p. v. – fotokópia občianskeho preukazu žalovaného, čl. 33 – rozdelenie splátok pre zmluvu č. 2, čl. 33 p. v. - prehľad splátok a úhrad, čl. 34 – oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 02.10.2019, čl. 34 p.v. – 35 – doručka o prevzatí zásielky žalovaným, čl. 38 – 44 - preklad výpisu z OR – pôvodný žalobca, čl. 58 – platobný rozkaz č. k. 15Csp/55/2022 - 58 zo dňa 29.06.2022, čl. 68 – doručenie žaloby postupom podľa § 116 ods. 2 CSP, čl. 83 – UZN č. k. 15Csp/55/2022 - 83 zo dňa 28.12.2022, ktorým bol zrušený platobný rozkaz, právoplatné dňa 18.01.2023, čl. 85 – UZN č. k. 15Csp/55/2022-85 zo dňa 28.12.2022 – výzva žalovaného na vyjadrenie sa, čl. 89 – doručka preukazujúca doručenie žaloba, UZN a príloh žalovanému do vlastných rúk, čl. 94 - 117 - návrh na zmenu žalobcu + listinné doklady, čl. 123 – 130 – súhlas so vstupom do konania + splnomocnenie, čl. 136 - uznesenie č. k. 15Csp/55/2022 -136 zo dňa 15.08.2023, ktorým súd vyhovel návrhu na zmenu žalobcu, právoplatné dňa 29.09.2023, čl. 149 – 152 – odpoveď NBS, čl. 153 – 164 – vyjadrenie žalobcu na výzvu súdu + čiastočné späťvzatie žaloby, čl. 165 – 173 – listinné doklady, čl. 179 – ilustrácia v registri okresného súdu, čl. 180 – 185 – žaloba z konania 15 Csp/67/2022, čl. 186 – 189 – zmluva o spotrebiteľskom úvere a zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydanie kreditnej karty a rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb z konania 15Csp/67/2022.

14. Podaním doručeným súdu dňa 08.04.2024 došlo zo strany právneho zástupcu žalobcu k čiastočnému späťvzatiu žaloby čo do sumy 36,00 Eur (2 x 18,00 Eur).

15. Podľa § 144 zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov, Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), žalobca môže vziať žalobu späť.

16. Podľa § 145 ods. 1 – 3 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. (2) Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatiu žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej. (3) Ak je žaloba vzatá späť sčasti pred jej doručením žalovanému, koná súd o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti.

17. Podľa § 146 ods. 1 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávania.

18. Žalobca pristúpil v priebehu konania k čiastočnému späťvzatiu žaloby v časti nároku pôvodne označeného ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky, ktoré boli uplatnené v sume 18,00 Eur tak pri zmluve č. 1, ako aj v rovnakej sume aj pri zmluve č. 2. V späťvzatiu žaloby právny zástupca žalobcu uviedol, že sa jedná o zmluvnú pokutu, ktorú berie späť. Z dátumu doručenia čiastočného späťvzatia žaloby vyplýva, že k nemu došlo po tom, ako bola žaloba žalovanému už doručená, ale pred tým, ako sa začalo predbežné prejednanie sporu alebo pojednávania. Okresný súd preto prvým výrokom konanie zastavil bez dotazu na žalovaného, keďže boli splnené všetky zákonné podmienky k takémuto čiastočnému zastaveniu žaloby. Nárok na sumu 2 x 18,00 Eur bol uplatnený bez nároku na úrok z omeškania, teda súd konanie zastavil len čo do sumy 36,00 Eur v súlade s uplatneným nárokom a jeho následným späťvzatím.

19. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový a právny stav veci:

19.1. Medzi pôvodným žalobcom a žalovaným bola dňa 30.11.2018 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 1, na základe ktorej v zmysle zmluvných podmienok bol žalovanému poskytnutý úver v sume 419,00 Eur s výškou fixnej úrokovej sadzby 18,00 % ročne, ktorú sumu mal žalovaný zaplatiť počtom 20 mesačných splátok po 24,40 Eur. Zmluva bola uzatvorená bez poistenia. RPMN bola v zmluve uvedená vo výške 19,53 %, odplata 18 %, priemerná RPMN 10,53 %, celková čiastka k zaplateniu 488,00 Eur, splatnosť mesačnej splátky bola dohodnutá 15. deň v mesiaci, splatnosť prvej mesačnej splátky bola dňom 15.12.2018, konečná splatnosť úveru 15.07.2020. Úver bol čerpaný jednorazovo bezhotovostne na zakúpenie kuchynskej linky. V časti 2 obsahuje zmluva č. 1 zmluvné podmienky pre zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydanie kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb, od ktorej si ale žalobca v žalobe neuplatňuje nárok, preto súd túto časť zmluvy neuvádza.

19.2. Medzi pôvodným žalobcom a žalovaným bola uzatvorená aj zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 2 a to dňa 13.12.2018, na základe ktorej bol v zmysle zmluvných podmienok žalovanému poskytnutý úver v sume 348,00 Eur s výškou fixnej úrokovej sadzby 18,00 % ročne, ktorú sumu mal žalovaný zaplatiť počtom 20 mesačných splátok po 20,27 Eur. Zmluva bola uzatvorená bez poistenia. RPMN bola v zmluve uvedená vo výške 19,57 %, odplata 18 %, priemerná RPMN 10,53 %, celková čiastka k zaplateniu 405,40 Eur, splatnosť mesačnej splátky bola dohodnutá 15. deň v mesiaci, splatnosť prvej mesačnej splátky bola dňom 15.01.2019, konečná splatnosť úveru 15.08.2020. Úver bol čerpaný jednorazovo bezhotovostne na zakúpenie kuchynského stola. V časti 2 obsahuje zmluva č. 2 zmluvné podmienky pre zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydanie kreditnej karty a rámcovú zmluvu o poskytovaní platobných služieb, od ktorej si žalobca v žalobe neuplatňuje nárok ani v tomto prípade, preto súd túto časť zmluvy tiež neuvádza.

19.3. Z listinných dokladov predložených zo strany žalobcu vyplýva, že pôvodný veriteľ si splnil svoju povinnosť poskytnutia úveru a to v prípade oboch zmlúv. Táto skutočnosť nebola zo strany žalovaného rozporovaná. Žalovaný ale tak v prípade zmluvy č. 1, ako aj v prípade zmluvy č. 2 porušil zmluvné povinnosti, keď prestal splácať mesačné splátky. V prípade zmluvy č. 1 uhradil len sumu 74,00 Eur a v prípade zmluvy č. 2 – sumu 61,61 Eur. V dôsledku uvedeného preto pristúpil pôvodný veriteľ k oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru s tým, že mimoriadnu splatnosť úveru mal vyhlásiť v prípade oboch zmlúv dňa 02.10.2019. Žalobca spolu s listinným dokladom – oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru predložil do konania aj kópiu doručeníek preukazujúcich prevzatie daných zásielok žalovaným v oboch prípadoch dňa 10.10.2019. Vo vzťahu k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru neboli zo strany právneho zástupcu žalobcu (resp. právneho zástupcu pôvodného žalobcu) predložené žiadne iné doklady ako listiny označené oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru. Z uvedeného vyplýva, že pôvodný veriteľ pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru/ úverov bez toho, aby poskytol žalovanému lehotu na plnenie nie kratšiu ako 15 dní.

20. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že žalovaný vstupoval do úverových vzťahov ako fyzická osoba – nepodnikateľ, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Súd má preukázané, že pôvodný veriteľ mal v predmete podnikania aj - poskytovanie úverov okrem iného vrátane: spotrebiteľských úverov. V danom prípade sa potom jedná o spotrebiteľský spor, keďže strany sporu uzatvorili spotrebiteľský úver/úvery, v ktorom má žalovaný postavenie spotrebiteľa. Spotrebiteľský charakter sporu nespochybňoval ani sám žalobca. Okresný súd preto v danej právnej veci aplikuje ustanovenia OZ ako aj zákona o spotrebiteľských úveroch.

21. S prihliadnutím na spotrebiteľský charakter sporu, aj napriek tomu, že žalovaný je v spore pasívny, k žalobe sa žiadnym spôsobom nevyjadril, hoci žaloba spolu s uznesením – výzva na vyjadrenie sa, ako aj ostatné listinné doklady mu boli doručené do vlastných rúk dňa 05.01.2023 (č. I. 89), okresný súd pristúpil ex offio k preskúmaniu tak zmlúv, ako aj opodstatnenosti v žalobe uplatneného nároku. Tu súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR z 11.06.2019, sp. zn. I ÚS 246/2019, podľa ktorého „pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok“.

22. Z obsahu spisu je ďalej zrejmé, že žalobca nie je pôvodným veriteľom, ale jemu bola pohľadávka pôvodného veriteľa len postúpená na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.06.2023, pričom listinným dokladom označeným ako výpis z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok z nesplácaných úverov žalobca preukázal, že bola postúpená aj pohľadávka voči žalovanému – istina v sume 752,35 Eur (č. l. 94 p. v.). Okresný súd preto ako prvú riešil otázku aktívnej legitímácie žalobcu, to znamená, súd skúmal, či zo strany pôvodného veriteľa došlo k účinnému postúpeniu pohľadávky.

22.1. Tu súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo/205/2009 zo dňa 29.06.2010 podľa ktorého: „súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta“.

23. Podľa § 37 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb., v znení neskorších predpisov účinných v čase uzatvorenia zmlúv, Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

24. Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

25. Podľa § 52 ods. 1 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

26. Podľa § 52 ods. 2 OZ, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

27. Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

28. Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

29. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

30. Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

31. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinnom v čase uzatvorenia zmlúv (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru, podmienky na udelenie povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov, podmienky na výkon činnosti veriteľa a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

32. Podľa § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

33. Podľa § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

34. Podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

35. Podľa § 7 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

36. Podľa § 7 ods. 17 zákona o spotrebiteľských úveroch, vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ

a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 a 5, b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veriteľa, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veritelia podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

37. Podľa § 7 ods. 20 zákona o spotrebiteľských úveroch, na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa použijú tieto položky:

a) čistý príjem spotrebiteľa,
b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť,
c) výška splátky spotrebiteľského úveru a
d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa.

38. Podľa § 7 ods. 21 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver určiť tak, aby súčet hodnôt položiek na výpočet limitu pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver podľa odseku 20 písm. b) až d) neprevyšoval hodnotu položky podľa odseku 20 písm. a).

39. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí byť v záhlaví zreteľne označená názvom zmluvy, ktorý obsahuje slová „spotrebiteľský úver“ v príslušnom gramatickom tvare.

40. Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

41. V konaní nebol spor o tom, že žalovanému bolo zo strany pôvodného veriteľa poskytnuté plnenie na základe úverových zmlúv s tým, že poskytnutými úvermi v sume 419,00 Eur a 348,00 Eur bol financovaný tovar podľa zmluvy (tovar bol čiastočne financovaný aj žalovaným a to v sume 47,00 Eur a 40,00 Eur).

42. Z úverovej zmluvy č. 1 vyplýva, že žalovaný mal plniť v mesačných splátkach po 24,40 Eur. V úverovej zmluve č. 2/ boli dohodnuté mesačné splátky á 20,27 Eur. Žalovaný si svoje zmluvné povinnosti plnil len spočiatku, postupnými splátkami vo vzťahu k zmluve č. 1 uhradil sumu 74,00 Eur a k zmluve č. 2, sumu 61,61 Eur. Rovnako ani tieto skutočnosti neboli zo strany žalovaného žiadnym spôsobom spochybňované.

43. Pri skúmaní otázky ne/platnosti zosplatnenia úveru/úverov sa súd v prvom rade zameril na splnenie zákonnej povinnosti zo strany pôvodného veriteľa - skúmanie schopnosti žalovaného splácať úver.

44. Samotná zákonná úprava kladie dôraz na to, aby veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdil úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných nielen od spotrebiteľa, ale aj na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Týmto sa má zaručiť určitá ochrana spotrebiteľa (prostredníctvom odborného konania veriteľa), aby sa spotrebiteľ opakovaným (možno až nekontrolovateľným) vstupovaním do úverových vzťahov nedostal do stavu neschopnosti splácať jeho záväzky a teda absolútnej jeho insolvenčii so všetkými negatívnymi následkami. Týmto sa samozrejme chráni aj sám veriteľ, ktorý poskytne úver len osobe, u ktorej je predpoklad, že finančné prostriedky aj veriteľovi vráti.

45. Súd zároveň poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-449/13, CA Consumer Finance/Ingrid Bakkaus, Charline Bonato, rod. B., G. H. z 18.12.2014, vykladajúc Článok 8 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008, v ktorom (okrem iného) uviedol aj, že poskytovateľ úveru musí v každom jednotlivom prípade s prihliadnutím ku konkrétnym okolnostiam zvážiť, či ide o príslušné informácie a či sú tieto informácie dostatočné pre posúdenie úverovej schopnosti spotrebiteľa. V tomto ohľade sa dostatočnosť uvedených informácií môže líšiť podľa okolností, za ktorých dôjde k uzavretiu úverovej zmluvy podľa osobnej situácie spotrebiteľa alebo podľa čiastky úveru uvedenej v tejto zmluve. Toto posúdenie je možné vykonať pomocou dokladov o finančnej situácii spotrebiteľa, ale nie je možné vylúčiť, aby poskytovateľ úveru zohľadnil prípadne skôr získané znalosti o finančnej situácii záujemcu o úver. Avšak len ničím nepodložené prehlásenia spotrebiteľa nemôžu byť samé o sebe kvalifikované ako dostatočné, pokiaľ nie sú podopreté žiadnymi dokladmi.

46. Žalobca až na výzvu súdu predložil doklady, ako aj doplnil skutkové tvrdenia týkajúce sa skúmania bonity žalovaného, z ktorých je preukázané, že pôvodný veriteľ nemal vôbec žiadnym spôsobom preverený príjem žalovaného. Tu sa spoliehal len na jeho vyjadrenie, v ktorom deklaroval príjem v sume 600,00 Eur, pričom sa malo jednať o čistý príjem dosahovaný žalovaným u zamestnávateľa JOB IMPULSE od 2018. V tomto smere žalobca uviedol, že sa má jednať o preukázaný príjem, keďže z výstupu zo sociálnej poisťovne dostal pôvodný veriteľ kladnú odpoveď. Z uvedeného výstupu síce vyplýva, že na otázku č. 8 - 10 – či klient má za posledný, predposledný a pred predposledný mesiac (t. j. 10/2018 – 8/2018) od všetkých zamestnávateľov dostatočný vymeriavací základ (č. l. 169), bola odpoveď kladná, avšak stále nemožno opomenúť, že pôvodný veriteľ vychádzal z ničím nepodloženého príjmu žalovaného, ktorý príjem, ako mal žalovaný tvrdiť, dosahoval u jedného zamestnávateľa. Z výstupu zo sociálnej poisťovne ale tieto skutočnosti nevyplývajú, pretože je síce potvrdený „vymeriavací základ“ (nie čistý príjem), ktorý vymeriavací základ ale mal žalovaný dosiahnuť od „všetkých zamestnávateľov“ a nielen od jedného. Ani po obdržaní výstupu zo sociálnej poisťovne, z ktorého je zrejmé, že žalovaný má dosahovať deklarovaný príjem od viacerých zamestnávateľov, zo strany pôvodného veriteľa tieto skutočnosti neboli žiadnym spôsobom preverené.

46.1. Dokonca pri zmluve č. 2, z výstupu zo sociálnej poisťovne vyplýva, že nebol potvrdený ani dostatočný príjem za posledný mesiac (minulý kalendárny), t. j. 11/2018, keďže žiadosť bola z 13.12.2018, pričom aj v tomto prípade sa malo jednať o potvrdenie vymeriavacieho základu od všetkých zamestnávateľov (opäť nielen od jedného, ako to deklaroval žalovaný). Dostatočný vymeriavací základ (pri nepreukázanom príjme) bol u žalovaného len za predposledný mesiac a pred predposledný mesiac, t. j. 10/2018 a 9/2018. Z uvedeného možno evokovať, že v oblasti príjmu došlo k zhoršeniu situácie u žalovaného, ktorá skutočnosť rovnako nebola preverená pôvodným žalobcom a napriek tomu žalovanému bol poskytnutý aj úver č. 2.

XX. Ak pôvodný veriteľ poskytol žalovanému opakovane úver bez akéhokoľvek preverenia jeho príjmu, konanie pôvodného veriteľa možno považovať za rozporné s § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

48. Ďalej pôvodný veriteľ si absolútne žiadnym spôsobom nepreveroval ani výdavkovú časť žalovaného, okrem jeho úverovej zaťaženia, ktorú ale nezohľadnil v celom jemu známom rozsahu.

48.1. Z výstupu zo sociálnej poisťovne pôvodný veriteľ zistil len jednu úverovú záťažnosť v sume 1.000,00 Eur, s mesačnou splátkou 50,00 Eur. Pôvodný veriteľ napriek tomu, že so žalovaným uzatvoril nielen zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ale aj zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydanie kreditnej karty, na tieto pri výpočte DSTI vôbec neprihliadol a uvádzal len mesačnú splátku zo zmluvy č. 1 (v nesprávnej sume 24,00 Eur, pričom suma mesačnej splátky je 24,40 Eur) pripočítanú k už existujúcemu úveru, t. j. ako výdavky na úveroch (vo vzťahu k zmluve č. 1) bolo počítané len so sumou 74,00 Eur.

48.2. Čo sa týka výpočtu DSTI, vo vzťahu k druhej zmluve, tak tu bolo počítané s úverovou záťažnosťou v sume 94,00 Eur, kde k existujúcemu úveru 50,00 Eur bola pripočítaná suma 24,00 Eur (splátka zo zmluvy č. 1 opäť v nesprávnej sume) a sumu 20,00 (splátka zo zmluvy č. 2), ktorá je tiež v nesprávnej sume, pretože mesačná splátka zo zmluvy č. 2 bola 20,27 Eur. Aj v prípade zmluvy č. 2 bol žalovanému poskytnutý aj druhý úver – revolvingový, na ktorú splátku nebolo prihliadnuté vôbec.

48.3. Súd ďalej lustráciou v registri zistil, že voči žalovanému sú vedené viaceré konania pre neplnenie si jeho zmluvných povinností, keď žalovaný opakovane vstupoval do úverových vzťahov s nebankovými subjektmi (aj s právnym predchodcom žalobcu), ktoré záväzky si ale pre svoj nízky príjem neplnil. Jedná sa o právoplatne skončené konania – 12 Csp/46/2022, 13 Csp/23/2022, 13Csp/46/2022, 15 Csp/67/2022 a 16Csp/75/2022. Okrem konania vedeného pod spisovou značkou 15 Csp/67/2022, sa vo všetkých prípadoch jednalo o zmluvné vzťahy ktoré vznikli až po 13.12.2018 (hoci krátko po tomto dátume).

48.3.1. Z konania vedeného na okresnom súde pod spisovou značkou 15 Csp/67/2022 súd zistil, že dňa 13.12.2018 (teda rovnakého dňa, ako bola uzatvorená aj zmluva č. 2) právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovaným aj ďalšiu zmluvu – s poskytnutým úverom v sume 769,30 Eur a mesačnou splátkou 32,03 Eur, s počtom splátok 30. Jedná sa o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, spolu s ktorou bola uzatvorená opäť aj zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydanie kreditnej karty, ako aj rámcová zmluva o poskytovaní platobných služieb (čl. 186-189).

49. Z vyššie uvedeného možno konštatovať, že pôvodný veriteľ nielenže dôsledne neskúmal výdavkovú časť u žalovaného, dokonca sám pri výpočte DSTI nevychádzal z celkovej (jemu známej) úverovej záťažnosti žalovaného.

50. Ak má súd preukázané uzatvorenie viacerých zmlúv so žalovaným (dokonca tým istým veriteľom – pôvodným žalobcom) bolo potrebné prihliadnuť na celú úverovú záťažnosť žalovaného a pri výpočte DSTI dosadiť do vzorca správnu sumu úverovej záťažnosti žalovaného, pretože akýkoľvek výdavok, má vplyv na výslednú hodnotu DSTI. To, že spolu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere boli uzatvorené aj revolvingové spotrebiteľské zmluvy vyplýva dokonca z dokladov predložených samotným žalobcom, kde v časti 2. zmlúv je uvedené, že „zmluvné strany uzatvárajú tiež ....“, ako aj uvedené vyplýva z bodu 17. a 18 zmlúv, kde zmluvné strany podpisujú tak uzatvorenie spotrebiteľskej zmluvy, ako aj zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere. Pôvodný veriteľ nielenže neprihliadol na zmluvné vzťahy vyplývajúce zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere, pri uzatváraní zmluvy č. 2 neprihliadol ani na ďalšie dva úverové vzťahy tiež z 13.12.2018.

51. Súd ďalej zistil, že žalovaný žiadnym spôsobom nedeclaroval svoje bežné výdavky. Žalobca síce v jednej vete uviedol, že žalovaný mal uvádzať nájomné: „Uvedená suma je vyššia ako deklarované výdavky na nájomné...“, avšak sumu nájomného nielenže žalobca netvrdil, táto nevyplýva ani z predložených listinných dokladov. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný neuviedol žiadne vyživované dieťa, pričom tieto skutočnosti neboli zo strany pôvodného veriteľa žiadnym spôsobom preverované.

51.1. Súd z lustrácie v registri obyvateľov (čl. 51) zistil, že žalovaný bol v čase žiadostí o úver otcom mal. I. E., nar. v r. 2015, teda už v tom čase mal vyživovaciu povinnosť voči svojmu vtedy len 3 – ročnému synovi, na ktorú skutočnosť ale pôvodný žalobca neprihliadol, pretože sa spoliehal na správnosť údajov tvrdených samotným žalovaným, ktorý ale túto svoju vyživovaciu povinnosť voči synovi, pôvodnému

veriteľovi neuviedol. Okrem vyživovacej povinnosti voči mal. synovi mohol mať žalovaný aj vyživovaciu povinnosť voči jeho partnerke. Keďže pôvodný veriteľ vôbec nepreveroval osobné pomery žalovaného, aj v tomto prípade vychádzal z nesprávnych údajov pri výpočte DSTI, keď prihliadol len na životné minimum žalovaného ako samostatne žijúcej osoby.

51.2. To, že žalovaný žil s najväčšou pravdepodobnosťou spolu aj so svojou partnerkou a ich mal. dieťaťom (hoci ich ale sám neuvádzal) možno vyvodiť aj z predmetu financovania, ktorým bolo zariadenie domácnosti – kuchynská linka, kuchynský stôl a pri zmluve uzatvorenej tiež 13.12.2018 (ktorá ale nie je predmetom tohto konania) to bola sedacia súprava.

XX. Súd je toho názoru, že pokiaľ by mal pôvodný veriteľ konať v súlade so zákonom, v žiadosti o overenie príjmu prostredníctvom sociálnej poisťovne mal byť uvedený skutočný čistý, preukázaný príjem žalovaného, ktorý mal byť v prvom rade preverený a pôvodný veriteľ sa nemal len uspokojiť so sumou príjmu žalovaného tak, ako bol deklarovaný samotným žalovaným. V tejto súvislosti súd poukazuje zároveň aj na to, že v prípade zmluvy o úvere č. 2, tento (hoci len deklarovaný príjem) nebol ani dosiahnutý za predchádzajúci kalendárny mesiac. Uvedené mohlo vzniknúť aj z toho dôvodu, že žalovaný prestal pracovať u niektorého zo zamestnávateľov a teda súčet ním deklarovaného príjmu už v danom mesiaci nedosiahol.

53. Ak má súd preukázané, že žalovaný bol už v čase žiadosti o úver otcom mal. dieťaťa, teda mal voči nemu zákonnú vyživovaciu povinnosť, potom pri výpočte DSTI bolo potrebné na túto skutočnosť prihliadnuť.

54. V tejto súvislosti súd poukazuje na § 7 ods. 17 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorého odkaz je na „17ta“ – teda na § 62 až 81 zákona o rodine (nielen § 62 – 65 zákona o rodine, ako je tomu pri opatrení NB SR č. 10/2017). Súd je preto toho názoru, že vo vzťahu k výpočtu ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver bolo potrebné prihliadnuť v zmysle tohto ustanovenia zákona na všetky zo zákona vyplývajúce vyživovacie povinnosti (minimálne dieťa, partnerka, poprípade aj rodičia), nielen na vyživovaciu povinnosť určenú na základe rozhodnutia (ako je tomu pri opatrení NBSR č. 10/2017). K takémuto podrobnejšiemu skúmaniu pôvodný veriteľ rovnako nepristúpil a napriek tomu, že žalovaný bol v čase žiadosti o úver otcom mal. dieťaťa (čo asi pred pôvodným veriteľom zamĺčal), pôvodný veriteľ nepočítal ani so životným minimom na nepľoleté dieťa, ako ani so sumou životného minima na ďalšiu spoločne posudzovanú pľoletú fyzickú osobu.

55. Pokiaľ žalobca následne (po výzve súdu) doplnil výpočet DSTI pre obe zmluvy, ktorý ale (ako je uvedené) vychádza z neoverených údajov v časti príjmu žalovaného a nesprávnych, neúplných údajov v časti výdavkov žalovaného, kde dokonca pôvodný veriteľ ráta s nižšou, ako bola preukázaná, úverovou zaťaženosťou a kde absolútne nebolo prihliadnuté na vyživovacie povinnosti žalovaného (keďže osobnú situáciu žalovaného pôvodný veriteľ nepreskúmaval vôbec), nemožno prijať záver, že pôvodný žalobca si splnil svoju zákonnú povinnosť v súvislosti so skúmaním schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver.

56. Súd je toho názoru, že odborná starostlivosť poskytovateľa úverov je starostlivosťou odbornou vtedy, ak veriteľ komplexne zhodnotí potenciál spotrebiteľa splátiť úver, kde samozrejme bude vychádzať z individuálnych (preverených) informácií. Naproti tomu za neodbornú starostlivosť možno považovať nedostatočné, nekvalitné preverenie schopnosti spotrebiteľa splácať úver, čím v konečnom dôsledku sám veriteľ pristupuje rizikovo aj k vlastným zdrojom, ktorých návratnosť je už vopred ohrozená. V tomto prípade sa veriteľ nemôže ani spoliehať na to, že spotrebiteľ mu je v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch povinný poskytnúť pravdivé údaje, keďže ten istý zákon kladie za povinnosť samotnému veriteľovi zisťovať schopnosť spotrebiteľa splácať úver, požadovať doklady k jeho tvrdeniam, tieto si prípadne zabezpečiť z verejne dostupných zdrojov a nielen sa spoliehať na tvrdenia spotrebiteľa.

57. Súd poukazuje na citované ustanovenie § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, s prihliadnutím na ktoré súd dospel k názoru, že pôvodný veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou, keďže správne neposúdil schopnosť žalovaného splácať úver, pretože vychádzal z neprevereného príjmu žalovaného a nedostatočne zistených okolností týkajúcich sa osobnej situácie žalovaného, sám zadal dokonca aj nižšiu hodnotu úverovej zaťaženia, aká v skutočnosti na strane žalovaného bola. Ak

pôvodný žalobca pri výpočte DSTI pracoval s nesprávnymi údajmi, je potom žalobcom deklarovaná skutočnosť o schopnosti žalovaného splácať úver nepreukázaná.

58. Súd poukazuje na jednoduchý matematický prepočet spočívajúci v súčte životného minima na 3 osoby (s prihliadnutím na dátum uzatvorenia zmluvy 11 a 12/ 2018), čo predstavuje sumu 441,74 Eur (205,07 Eur na jednu plnoletú fyzickú osobu, t.j. žalovaný + 143,06 Eur na ďalšiu spoločne posudzovanú plnoletú fyzickú osobu, t. j. partnerka žalovaného + 93,61 Eur na dieťa). Ak z deklarovaného príjmu súd odpočítal sumy životného minima na 3 osoby, zostala žalovanému len suma 158,26 Eur (600,00 Eur – 441,74 Eur). Táto suma nebola postačujúca na všetky známe úvery uzatvorené k 13.12.2018, ktoré boli spolu v sume 261,87 Eur. Mesačná splátka úverov, na ktoré poukazoval sám žalobca bola spolu v sume 94,67 Eur (50,00 Eur + 24,40 Eur + 20,27 Eur). Z ďalších dvoch revolvingových spotrebiteľských úverov predstavuje mesačná splátka 5 % z dlžnej čiastky. Ak bol pri oboch zmluvách úverový rámec 900,00 Eur, potom 5 % predstavuje sumu 45,00 Eur x 2 = 90,00 Eur. Z ďalšej úverovej zmluvy tiež zo dňa 13.12.2018 na sumu 769,30 Eur, bola mesačná splátka 32,20 Eur; a z ďalšej revolvingovej zmluvy tiež 5 % z dlžnej sumy, kde úverový rámec bol rovnako v sume 900,00 Eur, teda 45,00 Eur.

58.1. Z vyššie uvedeného vyplýva, že zostatok príjmu žalovaného, ktorý bol jeho jediným deklarovaným príjmom, jednoznačne nepostačoval na celú úverovú zaťaženosť žalovaného (hlavne pri poskytovaní druhého úveru, pričom pôvodný veriteľ ale ani pri prvom úvere neprihliadol na úverovú zaťaženosť v sume 45,00 Eur zo zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere). Okrem tohto bolo podľa názoru súdu bolo potrebné prihliadnúť aj na to, že suma životného minima zväčša nepostačuje na pokrytie všetkých ostatných nevyhnutných výdavkov samotného žalovaného, ako aj s ním posudzovaných spoločných osôb.

59. Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou, zákonným následkom tohto jeho konania podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch je, že nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V tomto prípade ale pôvodný veriteľ tento zákonný následok nerešpektoval a dňa 02.10.2018 vyhlásil mimoriadnu splatnosť oboch spotrebiteľských úverov.

60. Aj keď pôvodnému veriteľovi nevznikol nárok na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úverov, súd sa zaoberal aj postupom pôvodného veriteľa smerujúceho k samotnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, kde súd zistil, že ak by pôvodný veriteľ aj takúto možnosť mal, postupoval v rozpore so zákonom, čo je rozobraté v nasledujúcich bodoch.

61. Podľa § 526 ods. 1 OZ, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

62. Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 483/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov a v znení účinného v čase uzavretia zmlúv o splátkovom úvere, o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“), banka je právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky založená ako akciová spoločnosť, ktorá je úverovou inštitúciou podľa osobitného predpisu a ktorá má bankové povolenie. Iná právna forma banky sa zakazuje.

63. Podľa § 2 ods. 2 písm. a) zákona o bankách, banka môže okrem prijímania vkladov a poskytovania úverov vykonávať, ak ich má uvedené v bankovom povolení, tieto ďalšie bankové činnosti:
a) poskytovanie platobných služieb a zúčtovanie.

64. Podľa § 2 ods. 3 zákona o bankách, bankové povolenie je povolenie na založenie banky alebo na zriadenie pobočky zahraničnej banky a na vykonávanie bankových činností touto bankou alebo pobočkou zahraničnej banky v rozsahu vymedzenom v tomto povolení a za podmienok uložených týmto povolením alebo ustanovených týmto zákonom a osobitnými predpismi.

65. Podľa § 3 ods. 2 zákona o bankách, bez bankového povolenia nemôže nikto poskytovať úvery a pôžičky v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti, z návratných peňažných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

66. Podľa § 6 ods. 1 zákona o bankách, činnosť bánk a pobočiek zahraničných bánk podlieha bankovému dohľadu vykonávanému Národnou bankou Slovenska v rozsahu ustanovenom týmto zákonom podlieha bankovému dohľadu aj činnosť iných osôb a subjektov súvisiaca s činnosťou alebo riadením bánk alebo pobočiek zahraničných bánk. Dohľad sa vykonáva v rozsahu ustanovenom týmto zákonom nad jednotlivými bankami, pobočkami zahraničných bánk alebo inými subjektmi a tiež nad konsolidovanými celkami, ktorých súčasťou sú aj banky, a nad finančnými konglomerátmi podľa § 49c.

67. Podľa § 6 ods. 8 veta prvá zákona o bankách, za výkon dohľadu zodpovedá Národná banka Slovenska.

XX. Podľa § 7 ods. 1 veta prvá zákona o bankách, o udelení bankového povolenia rozhoduje Národná banka Slovenska.

69. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (účinného v čase postúpenia pohľadávky), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

70. Ako už bolo uvedené, pôvodný žalobca aj napriek tomu, že mu zo zákona nevznikol nárok na vyžadovanie jednorazového plnenia, k takémuto kroku pristúpil, vyhlásil mimoriadnu splatnosť úverov a žiadal od žalovaného jednorazovú úhradu celého zosplatneného dlhu. S poukazom na vyššie uvedené, pôvodný veriteľ konal jednoznačne v rozpore so zákonom.

71. Súd zároveň zistil aj nedodržanie zákonného postupu na platné zosplatnenie bankovej pohľadávky.

72. V súlade s citovanou úpravou zákona o bankách, pri zosplatnení bankovej pohľadávky musia byť splnené dve podmienky. Prvou z nich je písomná výzva banky vo vzťahu k riadne nesplácanej úverovej pohľadávke, aby ju dlžník splnil a druhou je nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Podľa tejto úpravy teda dodávateľ môže uplatniť právo vyplývajúce z § 565, t. j. žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplatenie niektorej splátky najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splatením splátky, pričom toto právo môže uplatniť iba za podmienky, že naň upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní. Lehota 15 dní musí uplynúť odo dňa, keď dodávateľ upozornil spotrebiteľa, že uplatňuje právo na zaplatenie celej pohľadávky do dňa, keď má dôjsť k splatnosti celej pohľadávky, resp. do dňa keď ju má spotrebiteľ uhradiť.

72.1. Tak žalobca, ako ani pôvodný žalobca do konania nepredložili prvý výzvu, z ktorej by bolo zrejmé, s akou sumou bol žalovaný v omeškaní, ako aj pre splatnosť ktorej splátky pôvodný žalobca následne pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Ak pôvodný žalobca pristúpil bez predchádzajúcej výzvy priamo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, konal aj v tomto prípade v rozpore so zákonom (okrem už uvedeného, že pre porušenie jeho povinností nemal ani zákonný nárok na žiadanie jednorazového splatenia úveru), teda súd by považoval takéto zosplatnenie úveru za neplatné. Uvedené súd uvádza len okrajovo, pretože v tomto konaní je podstatná tá skutočnosť, že pôvodnému žalobcovi nevznikol vôbec zákonný nárok na vyžadovanie splatenia úveru jednorazovo.

73. Z uvedených dôvodov je potrebné potom vyhlásenie mimoriadnej splatnosti považovať za neplatné. Následne ale došlo k postúpeniu bankovej pohľadávky, ktorá bola neplatne zosplatnená. Vo vzťahu k aktuálnemu žalobcovi a jeho aktívnej legitímácie súd preto skúmal (vzhľadom na neplatné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru), či banková pohľadávka mohla byť postúpená žalobcovi a ak áno, či sa jednalo o platné postúpenie bankovej pohľadávky.

74. Z citovaného zákonného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že predmetom spôsobilým na postúpenie bankovej pohľadávky môže byť len pohľadávka alebo časť pohľadávky, ktorá je už splatná. Vyplýva to z prvej časti druhej vety § 92 ods. 8 zákona o bankách: „Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť (rozumej postúpenie pohľadávky) ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva“. Pod formuláciou pohľadávka zodpovedajúca tomuto peňažnému záväzku treba rozumieť nesplácaný zročný dlh. V prípade, ak by tomu tak nebolo, znamenalo by to, že banka by mohla postúpiť akýkoľvek nesplátny úver po uplynutí relatívne krátkej doby v porovnaní s dobou, na ktorú sa úverové vzťahy bežne uzatvárajú a na akýkoľvek subjekt, činnosť ktorého nespadá v zmysle zákona o bankách pod dohľad Národnej banky Slovenska, a ktorý nemá povolenie na vykonávanie bankových činností. Toto by však bolo v rozpore s účelom zákona o bankách a viedlo by to k vytvoreniu právne neúnosného stavu, kedy by sa spotrebiteľia vstupujúci do zmluvného vzťahu s bankou neočakávane ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým subjektom. Takýto postup by bol tiež v rozpore s požiadavkou vynakladania náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od banky vyžadovaná v súlade s § 27 ods.1 zákona o bankách a v rozpore so smernicou o nekalých praktikách.

75. Aj napriek tej skutočnosti, že pôvodný žalobca neplatne zosplatnil bankovú pohľadávku, súd musel prihliadnuť aj na to, že banková pohľadávka bola postupovaná až v roku 2023, pričom splatnosť zmluvy č. 1 nastala plynutím času dňa 15.07.2020 a zmluvy č. 2 – rovnako plynutím času dňa 15.08.2020. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že k 21.06.2023, t.j. v čase postúpenia bankovej pohľadávky, bola postupovaná pohľadávka už splatná, ktorej splatnosť nastala preukázateľne plynutím času.

75.1. Keďže sa jedná o bankovú pohľadávku, súd skúmal splnenie zákonných podmienok v súvislosti s jej postúpením, t.j. súd skúmal, či bol žalovaný vyzvaný pred postúpením bankovej pohľadávky na plnenie v postupovanej sume.

76. Podľa názoru súdu za takúto výzvu je možné považovať oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, z ktorého oznámenia je síce zrejmé, že v čase, kedy bola táto listina vystavená (02.10.2019), žalovaný preukázateľne nebol v omeškaní s celým dlhom tak, ako to vyplýva z danej výzvy (s prihliadnutím na nemožnosť žiadania splatenie úveru jednorazovo), avšak ani uvedené podľa názoru súdu nespôsobuje následok neplatnosti postúpenia bankovej pohľadávky.

77. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že k postúpeniu pohľadávky nedošlo v roku 2019, alebo až v roku 2023, teda v čase, keď postupovaná pohľadávka z oboch zmlúv už bola preukázateľne splatná, ktorá splatnosť nastala uplynutím času. Čo sa týka zákonnej úpravy vyžadujúcej postúpenie len splatnej bankovej pohľadávky, táto bola podľa názoru súdu preukázateľne naplnená.

77.1. Súd skúmal splnenie aj ďalšej podmienky - predchádzajúca výzva klienta (žalovaného), na plnenie a to s odkazom na § 92 ods. 8 zákona o bankách.

78. V oboch prípadoch, t. j. aj v prípade zmluvy č. 1, ako aj v prípade zmluvy č. 2 má súd preukázané doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ktoré si žalovaný v oboch prípadoch prevzal dňa 10.10.2019. Ako už súd konštatoval, práve oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru je možné považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a to aj napriek tomu, že v čase tohto oznámenia pohľadávka ešte nebola splatná v takom rozsahu, a akom sa to uvádza v danom oznámení, ale preukázateľne bola v postupovanom rozsahu splatná v čase postúpenia pohľadávky, teda žalovaný pred postúpením mal vedomosť o sume, ktorú mohol uhradiť aj priamo banke. Súd je preto toho názoru, že boli splnené zákonné podmienky k platnému postúpeniu bankovej pohľadávky, t. j. žalovaný bol preukázateľne vyzvaný na plnenie v sume zodpovedajúcej postúpeniu, pričom jeho omeškanie s plnením ku dňu postúpenia pohľadávky (aj od splatnosti poslednej splatnej splátky, ktorá bola splatná k 15.07.2020 a 15.08.2020), trvalo min. 90 kalendárnych dní (v danom prípade omeškanie ku dňu postúpenia trvalo cca 3 roky). K uvedenému názoru súd dospel z dôvodu, že

zákonná úprava § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyžaduje výzvu zaslanú v bezprostrednom čase, resp. v krátkom čase pred samotným postúpením pohľadávky. Zmyslom danej právnej úpravy je dať možnosť spotrebiteľovi v prvom rade splniť si svoj záväzok priamo banke a ak túto možnosť spotrebiteľ nevyužije, jeho omeškanie trvá po zákonom stanovenú dobu, až potom je banka oprávnená pohľadávku postúpiť. V tomto prípade mal žalovaný preukázateľne vedomosť o svojich nedoplatkoch už od roku 2019 (opakovane súd uvádza, že v tomto čase nebol splatný dlh v rozsahu, ako to uvádzal pôvodný žalobca, stal sa splatným neskôr s prihliadnutím na zákonný následok porušenia povinnosti pôvodného veriteľa vo vzťahu k skúmaniu bonity žalovaného, okrem iného aj bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru), s tým, že ale suma uvedená vo výzve sa nezmenila a bola zodpovedajúca postupovanej, a aj žalovanej pohľadávke (409,38 Eur + 342,97 Eur). Podľa názoru súdu mal teda žalovaný pred samotným postúpením pohľadávky vedomosť o svojom dlhu a aj napriek výzve pôvodnému veriteľovi neuhradil žiadnu sumu, úhrady neurobil ani v priebehu konania. Súd preto prijal názor, že ak pôvodný žalobca preukázateľne postupoval splatnú pohľadávku, po predchádzajúcej výzve s tým, že omeškanie žalovaného trvalo min 90 kalendárnych dní, konal v súlade so zákonom.

79. Ak bol pri postúpení bankovej pohľadávky dodržaný zákonný postup, súd konštatuje platné postúpenie bankovej pohľadávky, čoho následkom je, že žalobca má v spore aktívnu legitimáciu.

80. Ďalej je súd aj toho názoru, že pôvodný veriteľ nielenže nekonal s odbornou starostlivosťou, ale aj hrubo porušil svoje zákonné povinnosti, keďže vychádzal z ničím nepreverených údajov o príjme, výdavkoch rodiny žalovaného, nepreveril si ani rodinnú situáciu u žalovaného a dokonca hoci mal vedomosť o úverovej zaťažnosti žalovaného, ktorá bola poskytovaná z jeho strany, na túto neprihliadol v celom rozsahu, čím došlo aj jeho pričinením k ovplyvneniu výsledného čísla DSTI tak, že žalovaný mal spĺňať predpoklady pre splácanie úveru. O tom, že tieto predpoklady žalovaný reálne nespĺňal sa v konečnom dôsledku presvedčil aj sám pôvodný žalobca tým, že žalovaný si svoje zmluvné povinnosti plnil len prvých pár mesiacov a následne mesačné splátky prestal splácať v prípade oboch zmlúv.

81. Z konania pôvodného žalobcu vyplýva, že tento hrubo porušil povinnosť ustanovenú mu v § 7 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch. V konaní bolo preukázané aj porušenie § 7 ods. 20 zákona (ako už bolo uvedené, síce bol vykonaný prepočet DSTI, avšak vychádzal z nesprávnych, neoverených a aj nereálnych údajov), teda na takýto prepočet nie je možné prihliadnúť s tým, že s najväčšou pravdepodobnosťou, ak by boli dosadené správne údaje, žalovaný by vôbec nespĺňal kritéria pre poskytnutie mu úveru. Ďalej žalobca porušil aj § 7 ods. 21 zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže nebol určený ani limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

82. Zákonným následkom hrubého porušenia povinnosti veriteľa v súvislosti so skúmaním schopnosti dlžníka splácať úver je podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch to, že úver (v tomto prípade oba úvery) sa považujú za bezúročné a bez poplatkov.

83. Vzhľadom k uvedenému zákonnému následku bezúročnosti a bezpoplatkovosti, súd už nepodroboval zmluvu jej kontrole, pretože toto považoval súd už za nadbytočné a vedúce poprípade k rovnakému záveru – bezúročnosti a bezpoplatkovosti oboch úverov, za predpokladu nespĺnenia zákonných povinností aj vo vzťahu k náležitostiam zmlúv, ktoré majú za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o úvere.

84. Ak je potrebné úver č. 1/ považovať za bezúročný a bez poplatkov, potom žalovanému vznikla povinnosť zaplatiť len to, čo mu bolo poskytnuté po odpočítaní ním vykonaného plnenia. Ak bola doba splatnosti dohodnutá na 20 mesiacov, potom sumu 419,00 Eur mal žalovaný splatiť v 20 – tich á 20,95 Eur (419,00 Eur : 20), t. j. bez navýšenia. Zo zmluvy č. 1/ žalovaný uhradil sumu 74,00 Eur, ktorou sumou zaplatil 3 celé splátky á 20,95 Eur a poslednú splátku splatnú v 15.03.2019 len v sume 11,15 Eur. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný sa dostal do omeškania s plnením už splátky č. 4, splatnej 15.03.2019 v sume zostatku 9,80 Eur (20,95 Eur – 11,15 Eur).

84.1. Rovnako je potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový aj úver č. 2/. V tomto prípade bola žalovanému poskytnutá suma 348,00 Eur, ktorú ak mal bez navýšenia zaplatiť v 20 – tich splátkach, suma mesačnej splátky predstavovala 17,40 Eur (348,00 : 20). Zo zmluvy č. 2/ žalovaný uhradil sumu 61,61 Eur, ktorou sumou uhradil tiež tri celé splátky á 17,40 Eur a štvrtú splátku splatnú dňa 15.04.2019

uhradil len v sume 9,41 Eur. V tomto prípade sa žalovaný dostal do omeškania s plnením tiež splátky č. 4, splatnej 15.04.2019 v sume zostatku 7,99 Eur (17,40 Eur – 9,41 Eur).

85. Podľa § 54a OZ, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

86. Podľa § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

87. Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

88. Podľa § 103 OZ, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

89. Ako už súd konštatoval, s prihliadnutím na spotrebiteľský charakter zmluvy, súd podľa § 54a OZ účinného od 05.12.2018, z úradnej činnosti posudzoval aj otázku premlčania práva žalobcu bez toho, aby sa žalovaný premlčania dovoľával, a to z dôvodu, že citované ustanovenie § 54a a OZ je špeciálnym ustanovením k osobitným ustanoveniam OZ, ktoré upravujú premlčanie.

90. Pri zmluve č. 1/ sa žalovaný dostal do omeškania s plnením zostatku splátky č. 4, splatnej dňa 15.03.2019. Žaloba bola podaná na súd elektronicky až dňa 15.06.2022, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby od splatnosti najstaršej splatnej splátky, ktorá by uplynula dňa 15.03.2022.

91. 1. V zmysle citovaných predpisov OZ, by žaloba bola čiastočne premlčaná. Okresný súd však musel prihliadnuť aj na zákon č. 62/2020 Z. z., v znení neskorších predpisov, o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, a to § 1, podľa ktorého lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva,

a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynú,

b) ktoré uplynuli po 12. marci 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

91.1.1. Podľa § 8 lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva,

a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28.02.2021 neplynú,

b) ktoré uplynuli po 31. decembri 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

91.2. Z uvedeného je zrejmé, že počas plynutia premlčacej doby zákon vylúčil plynutie lehôt od 25.03.2020 do 30.04.2020 a od 19.01.2021 do 28.02.2021, teda ku klasickej premlčacej dobe 3 rokov bolo potom potrebné pripočítať spolu 78 dní (37 dní + 41 dní), keďže počas týchto dní lehoty neplynuli. K premlčaniu nároku vo vzťahu k doplatku v sume 9,80 Eur najstaršej splátky zo zmluvy č. 1/ splatnej 15.03.2019 došlo po pripočítaní 78 dní, dňa 01.06.2022 (od 16.03.2022 – 31.03.2022 = 16 dní + 30 dní za mesiac 4/2022 + 31 dní za mesiac 5/2022 a + jeden deň z mesiaca 6/2022). Deň 01.06.2022 bol posledným dňom, ku ktorému si mohol žalobca uplatniť žalobu na súde tak, aby nebol nárok v tejto časti považovaný za premlčaný. Pokiaľ bola žaloba podaná na súd už dňa 12.06.2022, nárok v časti doplatku na splátke splatnej k 15.03.2019 je potrebné považovať za premlčaný.

91.2.1. Pri nasledujúcej splátke splatnej k 15.04.2019 v sume 20,95 Eur by premlčanie nároku len podľa ustanovení OZ nastala dňa 15.04.2022. Aj v tomto prípade bolo ale potrebné prihliadnuť na neplynutie lehôt a teda ku klasickej dobe 3 rokov pripočítať 78 dní. V tomto prípade by premlčanie nastalo po 02.07.2022 (od 16.04.2022 do 30.04.2022 – 15 dní + 31 dní za 5/2022 + 30 dní z 6/2022 a 2 dni z 7/2022).

Ako už bolo uvedené, žaloba bola podaná elektronicky dňa 12.06.2022, t. j. vo vzťahu k splátke splatnej k 15.04.2019, ako aj všetkým nasledujúcim (splatným už neskôr), nárok už nemožno považovať za premlčaný.

92. Čo sa týka zmluvy č. 2, tak v prípade tejto zmluvy bola najstaršou omeškanou splátkou splátka splatná v 4/ 2019 a to v sume doplatku 7,99 Eur. Čo sa týka premlčania, keďže sa jedná tiež o splátku splatnú 15.04.2019, pre plynutie premlčacej doby platí to, čo je uvedené v odseku 91.2., teda v prípade zmluvy č. 2 je potrebné považovať celý opodstatnený nárok za nepremlčaný.

93. Vzhľadom k bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy č. 1, ako aj zmluvy č. 2, by opodstatnený nárok predstavoval sumu 631,39 Eur (345,00 Eur / 419,00 Eur -74,00 Eur/ + 286,39 Eur /348,00 Eur – 61,61 Eur/), kde ale súd musel prihliadnuť na premlčaný nárok v sume 9,80 Eur. Súd preto priznal žalobcovi nárok spolu v sume 621,59 Eur (335,20 Eur + 286,39 Eur).

93.1. Zo zmluvy č. 1 bola žalobcovi priznaná suma 335,20 Eur, ako rozdiel medzi plnením vykonaným zo strany pôvodného veriteľa v sume 419,00 Eur, po odpočítaní plnenia vykonaného zo strany žalovaného v sume 74,00 Eur, čo predstavuje 345,00 Eur, z ktorej sumy je ale potrebné považovať doplatok k splátke č. 4 v sume 9,80 Eur za nárok už premlčaný. Po odpočítaní aj premlčanej časti nároku, bola žalobcovi preto priznaná suma 335,20 Eur (345,00 Eur – 9,80 Eur).

93.2. Čo sa týka nároku vyplývajúceho zo zmluvy č. 2, tu bol žalobcovi priznaný nárok na plnenie v sume rozdielu medzi pôvodným žalobcom poskytnutým plnením a úhradami vykonanými zo strany žalovaného, t. j. žalobcovi bola priznaná suma 286,39 Eur (348,00 Eur – 61,61 Eur), keďže v tejto časti uplatneného nároku nebol nárok premlčaný ani čiastočne.

94. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

95. Podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ, (ďalej len „nariadenie“) výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

96. Žalobca si voči žalovanému uplatnil aj nárok na úroky z omeškania, ktoré žiadal priznať vo výške 5 % ročne z ním vyčíslenej sumy 716,35 Eur (391,38 Eur + 324,97 Eur) počítaného z týchto dvoch súm do 03.10.2019 do zaplatenia. Pokiaľ si žalobca uplatnil spolu nárok na plnenie v sume 752,35 Eur a úrok z omeškania žiadal zo sumy 716,35 Eur, t. j. zo sumy nižšej o 36,00 Eur, neuplatnil si nárok na úrok z omeškania z nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ako to v konečnom dôsledku aj sám uvádzal v žalobe.

97. Aj napriek tej skutočnosti, že žalovaný je preukázateľne v omeškaní s jednotlivými splátkami, žalobcovi nebolo možné priznať úroky z omeškania z jednotlivých omeškaných splátok odo dňa ich omeškania, t. j. odo dňa nasledujúceho po ich splatnosti, pretože žalobca na tomto skutkovom základe úrok z omeškania nežiadal priznať ani percentuálnou sadzbou a ani vyčíslenou sumou. Žalobca žiadal priznať úrok z omeškania na skutkovom základe splatnosti celej pohľadávky, a táto v zmysle vyššie uvedeného nastala podľa názoru súdu splatnosťou poslednej omeškanej splátky, t. j. pri zmluve č. 1 splatnosťou splátky splatnej dňa 15.07.2020 a pri zmluve č. 2 splatnosťou splátky splatnej 15.08.2020, ku ktorému dňu boli splatné splátky aj všetky predchádzajúce. S prihliadnutím na žalobcom uplatnený petit žaloby, ktorý žiadal priznať úrok z omeškania z celej omeškanej sumy, ktorá je v tomto konaní preukázaná len v rozsahu 621,59 Eur a nie ako to tvrdil žalobca v rozsahu 716,35 Eur, súd preto priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania, avšak odo dňa nasledujúceho po splatnosti posledných splátok, ku ktorému dňu bol žalovaný preukázateľne v omeškaní s celým opodstatneným nárokom, t.j. pri sume 335,20 Eur odo dňa 16.07.2020 a pri sume 286,39 Eur odo dňa 16.08.2020. Ku dňu omeškania – bola základná úroková sadzba ECB tiež 0, ktorá po zvýšení o 5 percentuálnych bodov predstavuje rovnaký úrok, ako je žalobcom žiadaný, t. j. 5 % ročne, ktorý bol žalobcovi aj priznaný, avšak len z opodstatneného nároku. Okresný súd preto zaviazal žalovaného povinnosťou plnenia aj úroku z omeškania vo výške žiadanej zo strany žalobcu, t. j. vo výške 5 %, ale len zo sumy 621,59 Eur a odo dňa 16.07.2020 pri sume 335,20 Eur a pri sume 286,39 Eur odo dňa 16.08.2020 až do zaplatenia.

98. Podľa § 232 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov, Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

99. Súd v súlade s citovaným § 232 ods. 3 CSP zaviazal žalovaného povinnosťou plnenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

100. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol, t. j. v časti nároku na istinu prevyšujúcu priznanú sumu, a to z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti, nárok bol čo do sumy 9,80 Eur zamietnutý z dôvodu premĺčania. Súd ďalej zamietol nárok na vyčíslený úrok v sume 28,37 Eur a v sume 23,59 Eur, ako aj v časti úroku z úveru vo výške 18 % ročne zo sumy 363,01 Eur od 03.10.2019 do zaplatenia a zo sumy 301,38 Eur od 03.10.2019 do zaplatenia, rovnako s odkazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť. Žaloba bola tiež zamietnutá aj v časti nároku na úrok z omeškania nad rozsah, ktorý bol žalobcovi priznaný, pričom ak nebol priznaný nárok na istinu, nemohol byť priznaný ani nárok na úrok z omeškania, ktorý je len akcesorickým nárokom k istine. Nárok na úrok z omeškania bol zamietnutý aj z dôvodu, že bolo preukázané omeškania až od roku 2020 a nie už v roku 2019, ako to tvrdil žalobca.

101. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

102. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

XXX. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

104. Žalobca sa podanou žalobou domáhal spolu plnenia v sume 752,35 Eur s prísl.

104.1. Žalobca zobral žalobu späť v časti nároku na sumu 36,00 Eur, t. j. 2 x 18,00 Eur a to bez udania dôvodu. V tejto časti možno pripočítať zavinenie zastavenia konania práve žalobcovi, čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje 4,78 %, v ktorom rozsahu vznikol nárok na náhradu trov konania žalovanému z dôsledku zavinenia zastavenia konania zo strany žalobcu.

104.2. V rozsahu sumy 621,59 Eur súd žalobe vyhovel, čo predstavuje úspech žalobcu, čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje 82,62 %.

104.3. Vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá, t. j. čo do sumy 94,76 Eur (752,35 Eur – 36,00 Eur – 621,59 Eur) čo predstavuje úspech žalovaného. V percentuálnom vyjadrení sa jedná o 12,60 %.

104.4. Nárok na náhradu trov konania vzniknutých žalovanému z titulu úspechu v rozsahu zamietnutia žaloby, t. j. 12,60 % a z titulu zavinenia zastavenia konania zo strany žalobcu v rozsahu 4,78 %, spolu predstavuje 17,38 %.

104.5. Nárok na náhradu trov konania vzniknutých žalobcovi z titulu úspechu predstavuje 82,62 %.

104.6. Pri porovnaní uvedených dvoch nárokov na náhradu trov konania svedčiacich tak žalobcovi, ako aj žalovanému, je tento v prospech žalobcu v rozsahu 65,24 % (82,62 % - 17,38 %), v ktorom rozsahu mu preto súd aj priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému.

105. O samotnej sume trov konania bude rozhodnuté tak, ako to vyplýva z výroku č. 4 tohto rozsudku.

Poučenie:

2
15Csp/55/2022
A.:B.:C.:XXXX:XXXXXXXXXX.X
15Csp/55/2022-202
IČS: XXXXXXXXXXXX

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný (žalovaný) dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený (žalobca) môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v platnom znení – Exekučný poriadok).

V Leviciach, dňa 17. apríla 2024

Mgr. Mariana P o n d e l o v á
s u d k y ň a